

Тукъ имаше страноприемница, която и по външность и по удобства не се различаваше отъ днешнитѣ селски ханчета. Тия страноприемници бѣха най-често едноетажни здания, изградени отъ грубъ, неодѣланъ камъкъ. Освенъ за жилище на пжтниците, тѣ служеха и за оборъ на добитъка. Въ стаитѣ нѣма никакви мебели. Пжтешественикътъ, който иска да прекара по-спокойно, трѣбва да си носи черга и завивка и да разполага съ тѣхъ както си ще: да седи съ свити кръстосани крака на обѣдъ, или да си полегне, когато му се доспи. Въ ония времена всѣки пжтникъ се грижеше самъ за себе си: самъ си търсѣше храна, самъ се грижеше за добитъка си, самъ си донасяше вода отъ близкия кладенецъ. Стопанинътъ на страноприемницата не се грижеше за никого и за нищо. Затова пжкъ и ношуването не струваше много скжпо. Но ако нѣкой закѣснѣе вечеръта, и всички стаи сж заети, той трѣбва да употреби не малкъ трудъ да се настани съ семейството си близу до конетѣ и камитѣ — на сметъта, при разваленъ въздухъ, при изпарения и тежка миризма отъ животнитѣ.

Такива страноприемници, въ които се помѣшаватъ и животни, строеха често и въ пещеритѣ или въ планинскитѣ проходи, каквито има твърде много въ варовититѣ скали на тоя гребенъ.

Зимно време. Единъ простъ дърводѣлецъ, натегналъ отъ години, пжтуваше отъ Назаретъ, заедно съ една млада жена, уморена отъ пжть. Това бѣха Иосифъ и Мария. Тѣ произлизаха отъ рода на царъ Давида, но бѣха много бедни. Какви причини караха тия хора да предприематъ това